

VLADISLAV PĚCHOTA 1910 - 1993

Pěchotovi patří k Volyňským Čechům, což jsou etničtí Češi, původně pocházející z Olomoucka.

V letech 1868 až 1880 odešli z Rakouska-Uherska do carského Ruska, mezi dalšími téměř 16 tisíci Čechy. Tito naši předci a jejich potomci se usadili na Volyni. Důvodem jejich odchodu byly těžké životní podmínky v českých zemích a zvěsti o prosperitě v Rusku, kde bylo velké množství nevyužité zemědělské půdy. Carská vláda slibovala novým přistěhovalcům řadu výhod, mezi kterými bylo možnost levně koupit půdu a lesy. Další významná výhoda byla možnost náboženské svobody a víry.

Naši předci byli rolníci a zemědělci, kteří se usadili v lokalitách Rovno a Buderáž. Většina volyňských Čechů zakládala vedle ukrajinských vesnic svoje vesnice s názvy "český", aby alespoň tak vyjádřili sounáležitost ke své zemi původu. Příkladem je Český Malín, který byl vypálen 13. 7. 1943.

Kromě zemědělství se Pěchotovi zabývali i dalšími činnostmi, můj děda Ignác Šmíd vlastnil kovárnu a strojní dílnu. Spolu se ženou Ludmilou Šmídovou, rozenou Kubátovou měli tři dcery: Marii, Ludmilu a Irenu. V roce 1944 se Ignác a jeho dcera Marie stali obětí nočního přepadení a byli zavražděni banderovci.

Po této události se moje babička Ludmila Šmídová rozená Kubátová spolu s dcerami Ludmilou narozenou 1926 a Irenou narozenou 1929, rozhodly navrátit do Československa. Byly mezi prvními Čechy navracejícími se domů vlakovým transportem do Žatce, kde po válce docházelo k osidlování Sudet. Bohužel při této cestě se babička Ludmila nachladila a onemocněla zápallem plic, na který v květnu 1945, tedy téměř hned po příjezdu do Kryr, zemřela. Její dcera Ludmila, což je moje maminka, se ještě téhož roku provdala za mého otce Vladislava Pěchotu.

Můj otec Vladislav Pěchota ročník 1910 pochází z početné rodiny Pěchotů. Narodil se v Buderáži rolníkům Václavovi a Františce Pěchotové, rozené Doležalové. Měl 4 bratry. Františka nar. 1913, který padl při Karpatsko - dukelské operaci 25. 11. 1944, Václava a Josefa, kteří prošli válkou a usídlili se i s rodinami v Kryrech. Bratr Jan zemřel ještě na Volyni v roce 1943, údajně byl zabit banderovci. Všichni bratři Pěchotovi byli soukromými zemědělci. Spolu s nimi se do Kryr z Volyně přesunula i jejich matka Františka Pěchotová, rozená Doležalová, která byla v domácnosti, avšak v Kryrech pomáhala nemocným, věnovala se léčitelskému.

V roce 1945 se otec oženil s mojí maminkou Ludmilou Pěchotovou rozenou Šmídovou a vychovali tři děti - mě, syna Vladislava, sestru Marii a bratra Jiřího.

Můj otec Vladislav Pěchota byl těžce zraněn při bojích na Dukle granátem do hlavy a byl postřelen na nohou. Ačkoli byla zranění vážná a vyžádala si doživotní následky, přežil a uzdravil se. Celý život pracoval v zemědělství a dožil se 83 let. Zemřel 17. 2. 1993 a byl pochován s patřičnými vojenskými poctami. Za obětavou činnost během války obdržel celou řadu vyznamenání, medaile a čestné odznaky.

Vladislav Pěchota, syn, Kryry